

РЕШЕНИЕ

№ 13119

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10836** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Адвокат Х. В., като пълномощник на С. Г.– гражданин на Кралство М. е оспорил от негово име постановления на 24.09.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б., в [населено място] – М. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.08.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; ангажира показания на двама свидетели – П. А. Н. – съпруга на жалбоподателя; Т. С. Н.; не заявява претенция за възстановяване на разноски за водене делото; допълнително е представил писмена защита, с която както и с жалбата се твърди: нарушаване правото на семеен живот; процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени с жалбата, както и изисканата от Съда информация от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят С. Г.– гражданин на Кралство М. е заявил (л. 15 от делото) на 25.08.2025 г. пред Посолството на РБ в Р. - М. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. На 24.09.2025 г., видно от представено по делото копие (л. 33) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цифрово

цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 23 и т. 24 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „при извършената проверка на адреса, посочен от апликанта като място на живеене в време на пребиваването му в РБ е установено, че в жилището живее първи братовчед на съпругата, заедно с родителите си, като декларация за ползване на адреса може да осигури само майка му, която е извън страната; съпругата на апликанта в момента живее при баща си, за когото полага грижи; неверни данни за адрес и съмнения, че чужденецът използва страната като транзитен път за миграция“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б. са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

От страна на оспорващия с жалбата е представено и Удостоверение за сключен граждански брак (л. 11), в което е отразено да е издадено от длъжностно лице по гражданско състояние в Район „К. поляна“ – Столична община, на 16.07.2025 г., въз основа на „акт за сключен граждански брак, № 3016/16.07.2025 г. с П. А. Н., съставен в същия район на СО. Валидността на този документ не е оспорена от страна на ответника и в оспорвания отказ липсват мотиви в тази връзка.

Съдът служебно изиска информация от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР. Видно от становището (л. 96) от Отдел „Миграция“ – СДВР: при проверката е разговаряно със сина на собственичката и първи братовчед на П. А. Н., който заявил, че обитава жилището заедно с родителите си и декларация за ползване на адреса може да осигури само майка му, но тя временно е извън страната; станало ясно, че съпругата на апликанта живее при своя баща, за когото полага болнични грижи. Именно тези данни са цитирани като мотиви в оспорения отказ. В писмото от заместник – председателя на ДА „НС“ (л. 102) се сочи, че след извършено съгласуване на заявлението за издаване на виза „Д“ по електронен път е изразено в Националната визова информационна система отрицателно становище – апликантът не идентифициран като заплаха за националната сигурност, но било установено, че попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 23 ЗЧРБ, защото е представил неверни данни за пребиваване в страната. Това становище очевидно е съобразено със становището на Дирекция „Миграция“-МВР.

Жалбата е основателна.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от

Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 22 и т. 23, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“; „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“). Св. П. Н. – съпруга твърди намерение у двамата да се установят и да живеят семейно в РБ. Св. Т. Н. – собственик на жилището, за което е представена декларацията на л. 20 от делото твърди да е била за два дни в Гърция, когато от Полицията са извършили проверката, както и че се съгласява да живее в жилището, заедно с жалбоподателя и с неговата съпруга. Сочи още, че след като се върнала от Гърция се обадила „на господина от Полицията, на оставения телефонен номер“, но той ѝ казал да не прави нищо и да чака ново обаждане. Становището на л. 96 е с рег. номер от 09.09.2025 г., като в него не се сочи, на коя дата е извършена проверката на декларирания адрес. Ако е извършена на 09.09.2025 г. това означава, предвид показанията на св. Тяня Н., че към датата на декларацията, с нотариална заверка на подписа, от 07.08.2025 г. Н. не е била в чужбина. С оглед на това отразеното в становището на л. 96 като твърдение на „сина на собственичката“ (без посочено име), че „декларация за ползване на адреса може да осигури само майка му, която е извън страната“ не може да служи като доказателство за това, че към датата на заверяване на декларацията Т. Н. не е присъствала при нотариуса. Без да е посочено изрично, очевидно именно това твърдение (декларация за ползване на адреса може да осигури само майка му, която е извън страната“) е използвано за мотивиране на становището за деклариране на неверни данни. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът не сочи и не ангажира доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от Т. С. Н. (л. 20), която е собственик на жилището (НА на л. 23). В пестеливо изложение и абстрактен текст на становището от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР, освен че не се сочат имена, не се съдържа информация, дали полицейските служители са си направили труда: да посетят отново адреса; да изяснят, от кога Т. С. Н. не е в страната. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на заявлението началникът на Отдел „Миграция“ – СДВР, който е натоварен със задължението да съгласува това заявление, е бил задължен да се съобрази и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените, и представени от чужденеца частни и официални документи.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение С. Г.– гражданин на Кралство М. основания за отказ, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 23, предл. второ ЗЧРБ.

Издаденият на 24.09.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б., в [населено място] – М. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.08.2025 г. е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 22, т. 23 ЗЧРБ. Въз основа на изложените мотиви отказът подлежи на отмяна. На основание чл

173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК административната преписка следва да бъде изпратена на компетентното консулско длъжностно лице за ново произнасяне по заявлението от 25.08.2025 г., подадено от С. Г.– гражданин на Кралство М., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, вкл. като изиска повторно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 и чл 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от С. Г.– гражданин на Кралство М. постановления на 24.09.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република Б., в [населено място] – М. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 25.08.2025 г.
ИЗПРАЩА административната преписка на компетентното консулско длъжностно лице за ново произнасяне по заявлението от 25.08.2025 г., подадено от С. Г.– гражданин на Кралство М., след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, относно тълкуването и прилагането на материалния закон - ЗЧРБ, вкл. като изиска повторно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: